

Arrest

nr. 129 971 van 23 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 18 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 augustus 2014 in plaats van 8 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2014 in plaats van 13 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BARBIEUX loco advocaat M.-C. FRERE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 10 juli 2013 het Rijk binnen en diende op 11 juli 2013 een asielaanvraag in. Op 12 februari 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Chinese nationaliteit en bent u op 5 mei 1982 geboren in de Phuntokling Tibetan settlement te Orissa, Gajapati (India) geboren. U bent een boeddhist (gelug orde) van Tibetaanse afkomst. U ging tot het derde jaar naar de lagere school in uw settlement. Vanaf uw negende jaar tot 1999 verbleef u in het Ganden Shartse klooster te Mundgod. Nadien keerde u weer terug naar uw settlement. U begon vanaf dan te werken als landbouwer. Telkens wanneer u uw Registration Certificate for Tibetans (RC) wilde verlengen, eisten de bevoegde ambtenaren hiervoor extra geld. In 2011 waren enkele Indiase burgers enkele gewassen aan het oogsten op uw land. Toen u dit wilde verhinderen, werd u door hen geslagen. Ze slaagden erin een kleine hoeveelheid van uw land te oogsten. In oktober 2011 begonnen leden van de communistische beweging CTIM de lokale Indiërs tegen de Tibetaanse landbouwers op te zetten. Ze zeiden dat jullie het recht niet hadden op jullie land te gaan werken. U was in 2011 nog in staat te gaan oogsten, maar eind juli 2012 werd het alle Tibetanen verboden te gaan oogsten op hun land. Sindsdien verkocht u eten in uw settlement om in uw levensonderhoud te voorzien. Op 10 juli 2013 bent u met uw eigen IC (reisdocument) uit India vertrokken. Om uw reis te kunnen bekostigen hebt u van verschillende kennissen geld geleend. U wilt in Europa voldoende geld verdienen om hen te kunnen terugbetalen. Als u dit niet zou lukken zouden u of uw familieleden hierdoor problemen kunnen ondervinden. U kwam in België aan op 11 juli 2013, waar u diezelfde dag asiel aanvraag.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw Registration Certificate for Tibetans (RC), uw green book, een attest van de CTA, een bewijs van uw beroep als landbouwer en de envelop met verzendbewijs waarin deze documenten naar u werden verstuurd. Tevens legt u kopieën voor van de geboorteakten van uzelf, uw partner en uw kinderen.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van vluchteling noch voor de status van subsidiaire bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precare situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofde ten aanzien van de VRC.

U verklaart in India te zijn geboren en daar steeds te hebben geleefd tot aan uw vertrek uit India op 10 juli 2013. U ging naar school tot het derde jaar lagere school in uw settlement in Orissa en ging nadien tot 1999 naar het Ganden Shartse klooster te Mundgod. Nadien keerde u weer terug naar uw settlement in Orissa, waar u eerst als landbouwer werkte en vanaf 2012 eten verkocht om in uw levensonderhoud te voorzien (CGVS p.2-3, 5-6).

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfsituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen en neergelegde documenten dat u over een verblijfsrecht beschikte in India en in het bezit bent van een dergelijke RC (CGVS p.7).

Met betrekking tot uw verklaringen omtrent de aanleiding van uw vertrek uit India dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat dit vertrek zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u voor de reden van uw vlucht in eerste instantie verwees naar het feit dat het u, net als alle andere Tibetanen in uw regio, verboden wordt uw land nog te bewerken door enkele lokale Indiërs (CGVS p.8, 10). Hierover dient het CGVS vast te stellen dat u,

ondanks dat er u reeds in juli 2012 verboden werd uw land te bewerken en hier sindsdien ook mee stopte, u wel in staat was om hierna nog steeds in uw levensonderhoud te voorzien doordat u overschakelde op de verkoop van eten (CGVS p.6, 9-10). Bovendien blijkt dat uw echtgenote momenteel, samen met uw moeder, met wie jullie samenwoonden, terug landbouwgronden bewerkt (CGVS p.2-5, 10). Volgens uw verklaringen waren de Tibetaanse autoriteiten hier sowieso al mee bezig (CGVS p.11). Uw voorgehouden financiële moeilijkheden kunnen verder worden gerelativeerd door het feit dat u genoeg geld had om in uw voeding te voorzien en dat jullie een eigen huis hadden (CGVS p.2, 6). Bovendien blijkt dat u 1.500.000 INR (omgerekend ongeveer 17.915 euro) heeft betaald voor uw reis naar België, terwijl u over de (veel goedkopere) mogelijkheid beschikte om in India een visum in uw internationaal reisdocument te bekomen waarmee u op legale wijze India kon verlaten (zie ook verder). Dat u zo'n groot bedrag betaalde, terwijl er een veel goedkopere mogelijkheid was, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw bewering financiële problemen, ook al beweert u dat u geld hiervoor heeft geleend. Het is immers niet aannemelijk dat u zichzelf extra problemen op de hals zou halen door bij anderen zo'n groot bedrag te gaan lenen, terwijl er een veel goedkopere manier van reizen voorhanden is (CGVS p.11, 16).

Specifiek met betrekking tot uw voorgehouden vrees dat u bij terugkeer uw lening niet zal kunnen terugbetalen, moet eerst en vooral worden gesteld dat dit niet ressorteert onder de criteria van de Conventie van Genève, die immers voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep. Het gaat immers om louter financiële motieven. Evenmin slaagt u erin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 §2 a, b van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken aangezien u niet kan overtuigen dat u daadwerkelijk genoodzaakt was geld te lenen en zich zulke problemen op de hals te halen. Het betreft bovendien slechts blote beweringen die u niet kan staven.

Die ene keer dat u geslagen werd nadat u zo'n twee jaar geleden enkele Indiërs betrapte die van uw land aan het oogsten waren, kan tevens niet als een voldoende ernstige aanwijzing worden beschouwd dat u wordt gevisieerd zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u hiervan geen klacht indiende, noch elders hulp zocht. Bovendien moet worden vastgesteld dat dit incident circa eind 2011 plaatsvond en dat u dus nog zo'n jaar en half in India bleef. U hebt na dit ene incident niets meer van die personen vernomen. U hebt verder geen problemen meer ondervonden. U bent nochtans steeds op hetzelfde adres blijven wonen en hebt zelfs nooit geprobeerd u elders te vestigen om dergelijke problemen te vermijden (CGVS p.12-13).

Vervolgens haalt u aan dat Tibetanen veel problemen hadden in India. Gevraagd dit te concretiseren verklaart u dat de politie geen respect had voor uw RC en dat u steeds smeergeld moest betalen om uw RC te laten verlengen. Hierover dient echter te worden gesteld dat dit onvoldoende zwaarwichtige aanwijzingen zijn om gewag te maken van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie, temeer daar u wel elk jaar een verlenging kreeg (CGVS p.11-12). Bovendien moet worden vastgesteld dat u dit probleem niet hebt vermeld tijdens het invullen bij de DVZ van de vragenlijst van het CGVS (zie vragenlijst CGVS), wat de ernst van dit probleem toch relativeert. U kaartte dit probleem ook nooit aan bij de Tibetaanse autoriteiten, wat er nogmaals op wijst dat dit niet als een voldoende ernstig probleem kan worden beschouwd.

Aldus kan redelijkerwijze verondersteld worden dat de problemen die u ondervond, niet van die aard waren dat u het land diende te verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Hierbij aansluitend kan nog worden aangestipt dat u pas in mei 2013, zonder zich dat op dat moment iets specifiek had voorgedaan, besloot te verlaten en u uiteindelijk pas in juli 2013 uit India vertrok (CGVS p.13-14). Daarnaast moet worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt ter staving van de door u ingeroepen vluchtmotieven.

U hebt niet aannemelijk gemaakt dat u in India een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten

in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikte in India en in het bezit was van een dergelijke IC.

U verklaart echter dat deze door de smokkelaar zou zijn afgenomen (CGVS p.7). U verklaarde immers dat u met uw eigen IC heeft gereisd en dat u deze na aankomst in Europa moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde (CGVS p.7). Deze verklaring kan echter allerminst overtuigen. U legde hieromtrent immers dermate valse verklaringen af dat uw algehele geloofwaardigheid ernstig in het gedrang komt, maar ook het vermoeden bestaat dat u wel nog in het bezit bent van uw IC. Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, is weinig geloofwaardig (CGVS p.15). Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Verder moet worden opgemerkt dat u opmerkelijk vaag blijft over uw reis naar België. U verklaart per vliegtuig naar Europa te zijn gereisd. U kunt echter niet zeggen met welke luchtvaartmaatschappij u naar Europa bent gevlogen, noch welke luchthavens u passeerde (CGVS p.14). Dit alles is weinig geloofwaardig. Daarnaast moet worden vastgesteld dat u niet kan zeggen welk visum er in uw IC stond. U zou het immers niet hebben bekeken. Dat u per vliegtuig naar Europa zou reizen zonder op de hoogte te zijn van uw (voorgehouden) reismotief, is zeer merkwaardig daar u, gezien de vele controles bij binnenkomst, een grote kans had om op die manier bij een controle tegen de lamp te lopen. Dit alles doet vermoeden dat u niet de waarheid vertelt over de manier waarop u naar België bent gekomen. Opmerkelijk zijn ook uw vage verklaringen over het moment van aanvraag en aflevering van uw IC. Zo komt u niet verder dan te stellen dat u die lang geleden heeft aangevraagd, maar dat u die lang op het bureau had laten liggen. Ook wanneer uw moeder die ging afhalen, kan u niet zeggen. U herinnert zich immers niet in welk jaar dit gebeurde (CGVS p.7).

Bovendien kunt u geen afdoende verklaring geven waarom u met behulp van een smokkelaar van India naar België zou gereisd hebben tegen een kostprijs van 1.500.000 INR (omgerekend ongeveer 17.915 euro) terwijl u over de (veel goedkopere) mogelijkheid beschikte om in India een visum in uw internationaal reisdocument te bekomen waarmee u op legale wijze India kon verlaten, alsook om de nodige stappen te ondernemen om uw terugreis te regelen (CGVS p.15). Het is niet aannemelijk dat u zichzelf extra problemen op de hals zou halen door bij anderen zo'n groot bedrag te gaan lenen, terwijl er een veel goedkopere manier van reizen voorhanden is (CGVS p.11, 16). Het loutere feit dat u geen ervaring had met het regelen van reisdocumenten overtuigt niet (CGVS p.14).

U legt bovendien geen enkel ander document voor te staving van uw voorgehouden reisweg.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen die hun IC in het buitenland verloren hebben, contact kunnen opnemen met de Indische ambassade teneinde het verlies van hun IC te melden en eventueel een duplicaat te verkrijgen. Gevraagd waarom u na aankomst in België geen stappen ondernomen hebt om een nieuw IC te bekomen, verklaart u simpelweg dat u niet wist dat dit kon (CGVS p.15). Nochtans staat in een IC expliciet vermeld dat deze mogelijkheid bestaat. Dit kan dan ook niet overtuigen als reden waarom u, die beweert dat u verplicht werd uw IC af te geven aan de smokkelaar, hier op de Indische ambassade geen duplicaat hebt aangevraagd. Gelet op deze weinig geloofwaardige verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het betreft hier immers slechts uw originele Registration Certificate for Tibetans (RC), uw green book, een attest van de CTA, een bewijs van uw beroep als landbouwer, de envelop met verzendbewijs waarin deze documenten naar u werden verstuurd en de kopieën van de geboorteakten van uzelf, uw partner en uw kinderen. Deze documenten zeggen enkel iets over uw identiteit en herkomst, dewelke hier sowieso niet ter discussie staan.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd

worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India.”

1.3. Stukken

1.3.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: “3. Focus: the Tibetan Community in India”, Federal Office for Migration Switzerland, 30.06.2013, 4. Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés, "Chine/Inde: situation des réfugiés tibétains en Inde" d.d. 09.09.2013, 5. European Court of Human Rights, application no. 7267/13, DC against Switzerland, dd. 22.01.2013, 6. European Court of Human Rights, application no. 23273/13, YD against Switzerland, dd. 30.03.2013, 7. Krantenartikel, 8. Formulier Indische Ambassade, 9. Email gericht tot de Indische ambassade, 10.03.2014.”

1.3.2. Verzoeker voegt bij een aanvullend schrijven van 27 juli 2013 de volgende stukken: “Krantenartikel "Tibetan appeals to Home Ministry to stop déportation to China occupied Tibet", Aangetekend schrijven aan Indiase Ambassade, d.d. 23.06.2014, Fax aan Indiase Ambassade, d.d. 08.07.2014.”

1.3.3. Verweerder voegt bij een aanvullende nota van 1 juli 2014 de volgende documenten: “COI Focus: "China India - De Tibetaanse gemeenschap in India" (d.d. 26 juni 2014), COI Focus: "China – situatie voor Tibetanen in China na terugkeer uit het buitenland" (d.d. 18 juni 2014)”, COI Focus: "China India - De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India" (d.d. 18 juni 2014); COI Focus: "China India Nepal – Mogelijke documenten bij Tibetanen" (d.d. 18 juni 2014).

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de “Schending van artikel 1 van het verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen, Schending van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 §2 Vw.; Schending van art. 48/5, §4 Vw.; Schending van artikel 62 Vw.; Schending van de artikelen 25, §2, b) en 26 van de Richtlijn 2005/85/EG; Schending van artikel 3 EVRM”.

2.3. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing

voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). De schending van artikel 3 van het EVRM, moet gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

2.5. Aangaande de COI focus "China/India - De Tibetaanse gemeenschap in India", merkt de Raad op dat Cedoca een Belgische documentatie- en onderzoeksdienst is binnen het CGVS (artikel 3, § 1 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 Juli 2003). Dit neemt niet weg dat de opdracht van Cedoca er in bestaat om op objectieve en onpartijdige wijze, alle nuttige en noodzakelijke informatie aan te brengen om de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en zijn adjuncten toe te laten zich conform artikel 57/2 van de Vreemdelingenwet, in alle onafhankelijkheid uit te spreken over de asielaanvragen. Het onderzoek werd verricht door gespecialiseerde en onpartijdige ambtenaren die steunen op talrijke bronnen, rechtstreekse contacten en bezoeken ter plaatse, verklaringen van de Indiase autoriteiten en de CTA, (internet)rapporten van diverse Tibetaanse organisaties, gerenommeerde gespecialiseerde organisaties en academisch werk.

De Raad kan vaststellen dat de COI focus "China/India - De Tibetaanse gemeenschap in India", steunt op talloze en gediversifieerde bronnen, waaronder en op zeer frequente wijze, de Central Tibetan Authority (CTA), de Tibetaanse regering in ballingschap, waarvan de autoriteit op het vlak van de Tibetanen zowel in India als in China en de rest van de wereld, bezwaarlijk kan worden betwist. Naast onderzoek bij meerdere departementen van de CTA steunt de aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie ook op onderzoek bij de Indiase autoriteiten, geïnteresseerde individuen, academici, plaatselijke en internationale organisaties, alsook andere Tibetaanse organisaties, Tibetaanse vertegenwoordigers, Tibetaanse zakenmensen en gewone Tibetanen. Uit de eenvoudige lezing van deze COI kan blijken dat de verschillende bronnen op evenwichtige wijze verwerkt werden. In de bibliografie wordt een uitgebreid overzicht gegeven waarbij de referenties mede via een internetlink te consulteren en te verifiëren zijn. Deze COI werd telkens geüpdatet om de actualiteit en objectiviteit ervan te verzekeren en op punt te stellen.

Nopens het land van herkomst

2.6. Het principe van internationale bescherming als laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

2.7. De Raad benadrukt dat hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit van verzoeker te bepalen noch of hij er meerdere heeft dan wel of hij staatloze is. Het behoort wel tot de bevoegdheid van de Raad om, op basis van de door verzoeker verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien geen nationaliteit kan worden aangetoond, van herkomst. Hierbij is het de verantwoordelijkheid van de asielzoeker om zijn beweerde identiteit, nationaliteit en regio van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, indien ernstige juridische en materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door andere concrete en objectieve stukken en landeninformatie.

2.8. Er bestaat geen betwisting over verzoekers identiteit zoals deze ook blijkt uit de Indiase documenten. Verzoeker is geboren te Orissa, India op 5 mei 1982 (geboorteakte, originele RC) en behoort tot de Tibetaanse gemeenschap van India (Green Book). Verzoeker legt geen Chinese identiteits- of nationaliteitsdocumenten voor, noch van zichzelf noch van zijn ouders of grootouders. Verzoeker beschikt over een Registration Certificate (RC), uitgegeven op 30 maart 1999 en jaarlijks verlengd tot 31 augustus 2013.

2.9. Anders dan de commissaris-generaal concludeert, kan uit de gegevens van het administratief dossier en de processtukken niet blijken dat verzoekende partij de Chinese nationaliteit heeft. Verzoeker verklaart dat zijn ouders geboren zijn in Tibet, doch legt geen documenten voor waaruit kan blijken dat hij, zijn (groot)ouders bekend zijn bij de Chinese autoriteiten, noch dat zij stappen hebben ondernomen om de Chinese nationaliteit te verwerven. Verzoekers ouders hebben zich wel geregistreerd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap en van hen hulp gekregen om zich te vestigen in India. Ook verzoekende partij is geregistreerd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap. Zij bezit een Indiase Registration Certificate (RC), waarin staat dat zij de Tibetaanse nationaliteit bezit. Tibet geniet echter geen internationale erkenning (zie administratief dossier). Verzoeker is geboren buiten China uit ouders waarvan niet aangetoond is dat zij geregistreerd waren in China en identiteitsdocumenten bezaten van de Chinese Volksrepubliek. Er worden ook ter terechtzitting geen elementen aangebracht die de bewering kunnen ondersteunen in de bestreden beslissing dat een juridische band bestaat tussen verzoekende partij en de Volksrepubliek China. Tot slot, en niet in het minst, dient te worden benadrukt dat noch de asielinstantie en evenmin de verzoekende partij, zich kunnen substitueren in de appreciatiebevoegdheid die uitsluitend de Chinese autoriteiten toekomt bij de behandeling van een desbetreffende naturalisatieaanvraag. Verzoekende partij toont, ook ter terechtzitting, niet aan de Chinese nationaliteit te bezitten.

2.10. Verzoeker verklaart tevens niet de Indiase nationaliteit te bezitten, wat inderdaad kan blijken uit de door hem neergelegde Indiase identiteitsdocumenten. India is voor verzoekende partij niet het eerste land van asiel, maar het land van gewoonlijk verblijf waar hij geboren is en als (klein)kind van Tibetaanse bannelingen steeds legaal heeft verbleven met een verblijfstitel of Registration Certificate die dit bevestigt (zie RC "Refugee"). Ter terechtzitting wordt dan ook gesteld dat verzoekende partij geen nationaliteit heeft aangetoond, noch hebben de beide partijen aangetoond dat verzoeker (*de jure*) de Chinese nationaliteit zou bezitten. De toepassing van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet is aldus niet ter zake dienend. Zoals ter terechtzitting ook gesteld wordt, is het aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij India verlaten heeft omwille van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Het is ook aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij niet naar India terug kan. De opmerkingen van verzoekende partij inzake de wettelijke basis, de beoordelingscriteria en de "cumulatieve voorwaarden" van het eerste land van asiel worden aldus *in casu* niet nuttig aangevoerd.

2.11. Ter terechtzitting volhardt verzoekende partij wel in de argumenten dat de Tibetanen in India geen vast verblijf en bescherming hebben en er aldus nog steeds sprake kan zijn van refoulement naar China. Verwerende partij meent dat verzoekende partij niet aantoonbaar vervolgd te zijn in India en zij wel het recht heeft om naar India terug te keren.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.12. Verzoekende partij betwist evenwel dat India in de praktijk een beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Vluchtelingenconventie. Verzoeker legt evenwel een *Registration Certificate* (RC) voor, uitgegeven op 30 maart 1999 en jaarlijks verlengd tot 31 augustus 2013. Verzoeker reisde legaal met zijn IC naar België (gehoor p. 8).

2.13. Uit het administratief dossier kan blijken dat India voor de Tibetanen specifieke maatregelen treffen. De "COI Focus" "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India" van 12 november 2013 (herhaald in de update van 26 juni 2014), stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er uiteindelijk nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een RC beschikken en "*In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt*". Dit blijkt ook uit verzoekers verklaringen en zijn neergelegde Indiase documenten.

2.14. Verzoeker kan dan ook niet overtuigen dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is. Verzoeker maakte zelf enkel melding van het betalen van geld bij de verlenging van zijn verblijfsvergunning (RC), doch zowel uit zijn verklaringen als zijn RC blijkt dat deze effectief jaarlijks verlengd werd. Dat verzoeker kleine afkoopsommen diende te betalen, is niet ernstig genoeg om aanleiding te geven tot internationale bescherming, noch kan blijken dat het betalen van smeergeld niet alle geledingen van de Indische maatschappij treft, noch kan blijken dat verzoeker de hulp van de CTA heeft ingeroepen. Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van

de Tibetanen onzeker is. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) correct worden toegepast en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "*long term staying Tibetans*" in de praktijk "*gemakkelijk*" verloopt, waartoe verzoeker, gezien hij in India geboren is, behoort. Er zijn bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd werd. Zo blijkt zelfs dat de Indiase overheid inzake verblijfsdocumenten nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoeker er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies ("*Information Pertaining Tibetan Nationals*"). Dat deze niet meer online zouden consulteerbaar zijn, voor zover überhaupt al waarachtig, houdt geen indicatie in over de geldigheid ervan. De door verzoeker aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben, hetgeen *in casu* ook wordt bevestigd door de vaststelling dat verzoeker continu zijn RC heeft kunnen verlengen en behalve het betalen van smeergeld, geen problemen verklaarde inzake zijn RC. Dat dit beleid niet duurzaam is, is een bewering die strijdig is zowel met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met verzoekers eigen verklaringen en de voorbijge realiteit. Immers de Dalai Lama heeft zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers al sedert midden vorige eeuw gevestigd in India. Verzoeker toont niet aan waarom er thans, na meer dan een halve eeuw, veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. Verzoeker beperkt zich voor het overige tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen, het maken van verwijten naar het CGVS, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkningen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

2.15. De argumenten van verzoeker inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*", blijkt dat de Indische *Supreme Court* het beginsel van non-refoulement zowel als "gebruikelijk internationaal rechtsprincipe" heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe "Recht op Leven". Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet. Waar verzoeker nog wijst op de zin "*Tibetanen zouden de jure kunnen gedeporteerd worden naar China maar dit gebeurt niet de facto*", is deze zin onjuist in het licht van de daaraan voorafgaande paragrafen. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen, dan is een dergelijk drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoekende partij aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoeker in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden. Ten slotte kan nog worden toegevoegd dat het redelijk voorkomt te veronderstellen dat indien refoulement een gangbare praktijk was of een reëel risico was, dit na meer dan 60 jaar genoegzaam bekend zou zijn. Dit is niet het geval en verzoeker toont dan ook het werkelijkheidsgehalte niet aan van een vrees voor refoulement.

2.16. Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft, stelt de Raad vast dat deze twee zaken hangende zijn, daarenboven betrekking hebben op Tibetanen van (vermeende) Chinese herkomst en nationaliteit, zodat er niet zonder meer vergelijkingen kunnen worden getroffen, en dat de bijgevoegde documenten "questions" betreffen aan de in het geding zijnde partijen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie, waarbij de Raad opnieuw naar de in de COI's vervatte informatie verwijst. Het respect voor het principiële verbod van directe en indirecte refoulement kan *in casu* ook blijken, te meer nu verzoeker zelf niet afkomstig is uit China en dus te betwijfelen valt of China hem al zou toelaten tot het grondgebied. Daar waar verzoeker een internetbericht "*Tibetan appeals to Home Ministry to stop déportation to China occupied Tibet*" en "*Tibetan national fears threat to life if deported to his country*" toevoegt, kan hieruit niet blijken dat de betrokkene ook effectief overhandigd werd aan de Chinese autoriteiten, enkel dat hij veroordeeld werd tot deportatie

na het uitzitten van zijn gevangenisstraf. Verzoeker kan daarbij bezwaarlijk zijn situatie vergelijken met deze van veroordeelde criminelen. Bovendien heeft hij zelf nooit gesteld dat hij deportatie vreesde naar China waaruit minstens kan blijken dat een dergelijke vrees niet tot zijn onmiddellijke belangstelling behoorde of dat hij hiermee bekend was door de praktische voorbeelden uit zijn omgeving.

2.17. Ten slotte bevestigt de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier “*dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)*”. Het is dan ook redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen met hun nakomelingen zich genoegzaam kunnen registreren in India, er ongemoeid kunnen verblijven, dat ze niet het voorwerp zijn van refoulementmaatregelen, dat hun socio-economische situatie relatief goed is en dat zij niet op structurele wijze gediscrimineerd worden.

2.18. Verzoeker wordt niet vervolgd door de Indiase overheid. Verzoeker haalt op het CGVS enkel problemen aan met Indiërs die zouden verhinderen dat Tibetanen hun gronden bewerken. Verzoeker verklaarde problemen in 2011 en in 2012, doch in 2013 kon zijn familie weer op het land werken (gehoor p. 10). Verzoeker verklaarde geen persoonlijke problemen (gehoor p. 9), noch zijn de ouders bij hem thuis geweest (gehoor p. 10). Bovendien kan blijken uit verzoekers verklaringen dat de verantwoordelijke van de settlement op succesvolle wijze is tussengekomen waardoor men toch weer de gronden kon bewerken (gehoor p. 10-11). Verzoeker had bovendien een andere bron van inkomsten (gehoor p. 6). Hieruit kan geen persoonlijke noch een actuele vrees worden afgeleid, noch dat er geen bescherming van de Indische autoriteiten zou zijn. Verzoeker is twee jaar geleden geslagen geweest door Indiase burgers wanneer ze een deel van de oogst stalen, doch heeft geen klacht ingediend, noch een beroep gedaan op de Tibetaanse autoriteiten. Ook hieruit kan geen actuele vrees worden afgeleid, noch kan een andere dan een gemeenrechtelijke reden blijken, noch dat verzoeker een beroep op zijn eigen of de Indische autoriteiten heeft gedaan. Er kan dan ook niet blijken dat er sprake is van ernstige actuele problemen, laat staan van aanhoudende vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

2.19. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten of persoonlijke meningen dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

2.20. Waar verzoeker nog beweert dat hij niet kan terugkeren naar India, wordt dit geenszins aangetoond. Vooreerst kan erop gewezen worden dat verzoeker vrijwillig en zonder enige dwang of noodzaak is vertrokken uit India. Hij heeft zijn familie die legaal in India verblijft. Er kan ook niet worden ingezien waarom verzoeker niet kan terugkeren naar India en zijn familie. Verzoeker reisde legaal met zijn IC naar België. Verzoeker zou zijn IC aan de smokkelaar hebben gegeven, wat niet geloofwaardig is gezien dit zijn eigen identiteitsdocument is en de Raad überhaupt niet inziet waarom verzoeker 1.500.000 IR zou betalen aan een smokkelaar indien hij legaal reisde. Ook thans blijft verzoeker op dit punt bij loutere beweringen. Het is niet aan de commissaris-generaal om het tegendeel aan te tonen in zoverre dit al mogelijk zou zijn. Ook indien verzoeker gevolgd moet worden dan kan nog worden vastgesteld dat hij geen pogingen ondernam om zijn IC terug te krijgen wat hem ten eerste kan worden aangerekend. Dat hij geen kopie gemaakt heeft, is minstens nalatig te meer verzoeker bekend is met de noodzaak aan identiteitsdocumenten en hij dit inroept als asielmotief (gehoor p. 15).

2.21. Voorts blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie en de updates van de “COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”, dat “*Tibetanen die met hun IC naar India willen terugreizen moeten hiervoor op voorhand de toelating hebben van de Indiase autoriteiten. Voor deze toelating moeten ze een zogenoemde No Objection to Return to India (NORI) stempel in hun IC laten plaatsen. De IC en de NORI stempel worden doorgaans tegelijk aangevraagd. De IC kost 350 INR en de NORI stempel kost 50 INR. (...) Wie naar India wil terugreizen met zijn IC moet bij de Indische diplomatieke post van zijn verblijfland een re-entry visa bekomen. De diplomatieke posten worden, volgens de bevoegde Indiase autoriteiten, in principe niet*

geacht om re-entry visa te plaatsen in IC's zonder NORI stempel. Derhalve kan worden vastgesteld dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen. Tevens blijkt dat *“Voor Tibetanen in het buitenland van wie de IC verloren, gestolen of beschadigd is, staat een richtlijn vermeld op pagina 36 van de IC. Zij moeten dit onmiddellijk laten weten aan de dichtstbijzijnde (Indiase) diplomatieke missiepost. Aansluitend staat op dezelfde plaats in de IC's ook vermeld dat een duplicaat uitgereikt kan worden na uitgebreide onderzoeksdaten”. Dat de Indiase autoriteiten via hun ambassades effectief duplicaten van IC's uitreiken, wordt alvast bevestigd op website van de Indiase ambassade in Rome. Het duplicaat kost er 15 euro.* Aldus kan worden vastgesteld dat duplicaten van IC's effectief worden uitgereikt, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek. Dat uit de gevoegde email van verzoekers raadsman blijkt dat verzoeker mogelijks een beroep moet doen op het Office du Tibet, kan niet verbazen nu gelijkaardig dient te worden gehandeld in India. Evenwel kan niet blijken dat verzoeker dit ook effectief gedaan heeft. Daarenboven kan verzoeker zijn geboorteakte, deze van zijn vrouw en kinderen en zijn origineel RC voorleggen en voorziet het aan verzoeker overhandigde document van de Indische ambassade ook een hokje “Miscellaneous Certificates” en een hokje “Others (please specify)” en kan er een “Sworn Affidavit”, een verklaring op eed, gevoegd worden bij de aanvraag. Verzoeker toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard – in zoverre al van toepassing – onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken. Geenszins kan hieruit blijken dat verzoeker geen duplicaat van zijn IC zou kunnen verkrijgen, noch dat verzoeker *“het nodige gedaan [heeft] om een reisdocument te verkrijgen”*. Overigens is er geen enkele bepaling die voorschrijft dat verweerder hierop dient te reageren. Wel kan vastgesteld worden dat verzoeker bedrieglijk heeft gehandeld indien hij zich zoals hij beweert, vrijwillig ontdaan heeft van zijn IC. Overigens ziet de Raad evenmin in hoe verzoeker illegaal op het Indiase grondgebied zou zijn bij een terugkeer waar hij alsdan over legale terugreisdocumenten zal beschikken en opnieuw zijn verlenging van zijn RC in orde kan brengen, desgevallend met behulp van de CTA zoals beschreven in de objectieve informatie. Geenszins wordt aangetoond dat verzoeker onmogelijk kan terugkeren naar zijn gezin dat legaal in India verblijft en waar hij ook legaal verbleef.

2.22. Verzoeker brengt verder geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen, het formuleren van boude beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.23. Aldus kan in hoofde van de verzoekende partij ten opzichte van India geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij niet aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.24. Verzoeker vroeg tevens in ondergeschikte orde de terugwijzing van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoonde dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, en hij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.25. De overige documenten en argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.26. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK